

[Albrechtsen]

blive bedre af den grund. Så kan det muligvis være rigtigt, som hr. Thoft antyder, at der kunne være tale om en skærpelse af realrentebeskatningen på det lange sigt – det tør jeg slet ikke spå om – men så vil problemet jo være, at S og SF på den måde, hvis de sammen med os efter valget fik flertal, stod med en aftale, som SF så havde bekræftet, om, at pensionssystemet stadig væk skulle bygge på denne urimelige skattebegunstigelsesordning, som skatteprivilegierne på dette område jo er udtryk for, og som realrenteafgiften kun mildner nødtørftigt.

Derfor synes jeg, at venstrefløjen stadig væk må sige til Socialdemokratiet, at det rigtige at gøre under et arbejderflertal er at indføre en regulær beskatning af privat pensionsopsparring, dvs. beskatte de indtægter, man har derfra, på linje med alle andre indtægter og simpelt hen afskaffe disse skatteprivilegier og så indføre en ordentlig folkepension først og fremmest til gavn for dem, der hele deres liv har haft de allerlaveste indkomster, og som fortsat vil have det, hvis det nuværende system fortsætter, også i deres alderdom. Det må da være arbejderpartiernes opgave at prioritere indsatsen for de dårligst stillede pensionister højest, og det var dem, der i 1988 skulle have haft de 3 mia. kr. Jeg håber i det mindste, at hr. Lykketoft og hr. Thoft er enig med mig i, at det var dem, der først og fremmest skulle have haft penge.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det forholder sig ganske klart sådan, at penge fra en realrenteafgift ikke, når det drejer sig om at styre efterspørgsel og forbrug i dette samfund, har samme værdi som momskroner eller indkomstskattekrone. De har faktisk ingen værdi på det korte sigt. De har det selvfølgelig i det længere løb, hvor de påvirker, hvad der kommer ud i pensioner. Men netop fordi det forholder sig sådan, hr. Albrechtsen, er der selvfølgelig intet som helst behov for at hæve nogle andre skatter og afgifter i 1988 for at gennemføre denne ændring. Det er et elementært finanspolitisk lærestykke, som hr. Albrechtsen måske med fordel kunne sætte sig ind i.

Så vil jeg bede skatteministeren om ganske klart at bekræfte det, der er min opfattelse,

at med den enighed, der er her, ligger realrenteskattesystemet fast for en årrække uanset valgudfaldet, så længe de 5 partier bag det er enige om det, eller så længe de ikke bliver enige om noget andet, og forudsat at de bevarer flertallet. Det sidste regner jeg med at der er en vis chance for, selv om regeringspartierne naturligvis går tilbage ved det kommende folketingsvalg.

I øvrigt synes jeg, at hvis hr. Albrechtsen har en – måske lidt luftig – forestilling om, at han og hans parti vil få en placering i det kommende Folketing og oven i købet være en del af et flertal, skulle han se at få lært sig at omfatte indgåede forlig med den respekt, som vi andre har for dem. Det kan blive værdifuldt og positivt for hr. Albrechtsen også i andre sammenhænge, hvis det går så godt for ham, som han selv tror.

(Kort bemærkning).

Collet (KF):

Jeg vil godt lige bede om en klargørelse fra hr. Dohrmann, for under hans indlæg i den indledende runde fik jeg den opfattelse, at han mente, at det lovforslag, som vi her behandler, vil give anledning til øget beskatning, og jeg mener også, jeg hørte hr. Dohrmann citere Jyllands-Posten for, at forslaget gav anledning til øget beskatning. Oven i købet var hr. Dohrmann så uvenlig at kritisere mit parti, fordi vi støttede lovforslaget og deltog i forliget. Men jeg synes også, jeg hørte – og det vil jeg godt lige have hr. Dohrmann til at bekræfte – at hr. Dohrmann alligevel ville støtte lovforslaget. Jeg ved ikke, om det er korrekt, men jeg tror, det ville være værdifuldt lige at få det bekræftet her fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

I anledning af hr. Albrechtsens bemærkning før vil jeg gentage, at dette kommer i hvert fald til at gælde for 1988, og i 1988 ville der uden et indgreb være sket det, at man af kapitalafkastet på pensionsopsparring var kommet til at betale 66 pct. i skat, mens man af anden almindelig opsparing højest ville være kommet til at betale 56 pct. Derfor var det nødvendigt at gribe ind, og det er det sikre, at det sker.